

ДО ШТУРМУ!

Ревіли, гриміли гармати,
Кривавий, гарячий був день,—
Ми «царські» і царство спасати
Ішли без вагання в огонь.

Ішли на заріз, мов худоба,
Без думки, без волі, без слів,
І я йшов, у серці жалоба,
А в тілі страх смерті лиш тлів.

Мені жаль було тих, що врагами
Змушений я тепер називать,
Вони гибли цілими рядами,
Але не відступали й на п'ядь.

Мені було жаль їх. За волю,
За правду боролись вони.
Ах, я ж то братався теж з ними
У днях молодії весни.

Був я в їх рядах, а їх мисли
Були й мої мислі в той час.
А нині!.. Нагрянули, стисли
Важкі мене думи нараз.

А нині я в службі тирана,
Вони ж проти мене ось тут
В останню борню без вагання,
Без сил, без надії ідуть.

Я чув: мов кліщами страшними
Сумління стиска мою грудь:
«Не тут твоє місце, а з ними,
Що смерті назустріч ідуть».

Я страшно терпів, та даремно
З незримої рвався тюрми,
Ревнула музика... вкруг темно
Зробилось... до штурму йшли ми.